

gang, som er fjern fra vores. Operaen kan kun overleve på kvalitet, ikke på gøgl og foredragsvirksomhed.« Jeg kan erklære mig meget enig i den tankegang, der er indeholdt i citatet.

Ministeren taler begejstret om den kolossale styrke, der ligger i at bevare kunstarterne som en enhed. I diskussionen om Det Kongelige Teater har Venstre gentagne gange efterlyst en præcis beskrivelse af den kunstneriske merværdi ved fortsat at holde kunstarterne samlede. Den efterlysning har været forgæves. Vi er alene blevet oplyst om, at der skulle foreligge administrative, styringsmæssige og økonomiske fordele.

Den manglende dokumentation for de kunstneriske fordele fremgår da også mere eller mindre direkte af ministerens redegørelse, hvori der står: »Netop denne enhed kan blive en kolossal styrke for nationalscenen, hvis teatret i højere grad end hidtil udnytter, at der i den samme organisation rådes over store talenter inden for ballet, skuespil og opera.« Der er intet samspil at henvise til. Der er alene nogle håb om, at dette samspil vil komme i fremtiden. Det virker unægtelig lidt pauvert, al den stund teatret har haft flere hundrede år til netop at raffinere dette samspil.

Sammenholder man beslutningen om at sprede Det Kongelige Teater på fire lokaliteter med ministerens mange og spredte opgaver til teatret, kan man unægtelig godt bekymre sig om, om det er muligt for Det Kongelige Teater på en konsistent og overbevisende måde at opfylde lovens krav om høj kunstnerisk kvalitet og samtidig fastholde et stærkt billede af én nationalscene i danskernes bevidsthed.

Brian Mikkelsen (KF):

Det Kongelige Teater har været igennem en meget turbulent periode. Efter at vi i 1991 under en konservativ kulturminister fik vedtaget at indsætte en bestyrelse, er vi heldigvis kommet uden om de evindelige folketingsdiskussioner om det ene og det andet, der har været i vejen med teatret. Og der har jo også i den forløbne periode været meget store problemer, kunstneriske problemer, ledelsesmæssige problemer, bygningsmæssige problemer.

Det er jo ikke noget, man sådan kan løse med et snuptag, men vi mener i Det Konservative Folkeparti, at med den aftale, der nu er indgået, er vi i hvert fald startet på den første etape hen i mod et bedre, mere velfungerende teater, et teater, der lever op til de mål, der skal være for

kulturpolitikken, der handler om at sætte kvaliteten i højsædet, at fremme et alsidigt og mangfoldigt kulturudbud, at værne om vores kulturarv og de kulturbærende institutioner, at bane vejen for fornyelse og eksperimenter og selvfølgelig også at styrke de udøvende kunstnere, vi har. Det er altså med den aftale, vi har lavet her, som vi for øvrigt er mægtig glade for, et første, rigtigt skridt.

Man kan kan jo også, når man snakker med folk, som er i berøring med teateret og de problemer og den bekymring, der har været, konstatere sådan et lettelsens suk, over at det endelig lykkes. Sådan tolker jeg i hvert fald stemningen.

De mange års diskussioner fandt med aftalen endelig en løsning, som hele, og jeg mener hele Danmark, kan være glad for, for vores nationalscene er jo et fællesansvar. Uanset hvor i landet, vi bor, har vi et ansvar for, at kvaliteten er i højsædet, at ressourcerne er til rådighed, og at man har de bedst opnåelige vilkår på teatret.

Teatrene har jo nogle særlige opgaver på områder som det nationale, det kulturhistoriske, det kvalitative, det inspirerende og udviklende, som kun kan løses af Det Kongelige Teater. Teatret skal nemlig virke som inspiration for alle kunstarterne i hele landet.

Vi får først et nyt skuespilhus, så et opera- og musikhus, og oven i det hele har vi så også fået skaffet nogle ekstra kulturpenge til provinsen.

Efter mange års tovtrækkeri er det næsten ikke til at tro, at det endelig er lykkedes at finde frem til en aftale for vores nationalscene, der tilgodeser alle. Men det er det altså. På trods af sure rønnebær og på trods af alle mulige spekulationer om det modsatte er det en aftale, som efter vores mening vil tilgodesse alle kunstarterne på Det Kongelige Teater, og det er den optimale løsning ud fra de givne forhold.

Vi er altså glade for den aftale, der er blevet lavet om Det Kongelige Teater. Aftalen lever nemlig op til det konservative ønske om ikke bare at give en del af, men hele nationalscenen et tiltrængt løft og nogle mere tidssvarende rammer at udfolde sig indenfor, også som en lille biting, som jeg nævnte før, har man fået givet Den Jyske Opera og Schaufuss-balletten ekstrabevillinger, som begge institutioner for længst har gjort sig fortjent til.

Der er forhold, som vi meget tidligt i forhandlingerne gjorde opmærksom på, herunder specielt, at et operahus stod øverst på vores ønskeseddel. Vi havde ikke – og jeg gentager det,